

Дэрывацыйны паўтор і яго структурна-семантычная роля ў пазаабрадавым народна-песенным дыскурсе

А.А. СТАНКЕВІЧ

Апісваецца дэрывацыйны паўтор як важны спосаб структурна-семантычнай арганізацыі народна-песеннага пазаабрадавага дыскурсу. Выдзяляюцца дзве асноўныя яго разнавіднасці – каранёвы і афіксальны (прэфіксальны і суфіксальны) паўторы, разглядаецца іх структура, семантыка, граматычная характарыстыка, стылістычныя функцыі. У групу каранёвых паўтораў уключаюцца таксама таўталагічны паўтор і рэдуплікацыя, якія традыцыйна адносяцца да адметных асаблівасцей мовы народна-паэтычнай творчасці.

Ключавыя словы: пазаабрадавая паэзія, звязнасць тэксту, дэрывацыйны паўтор, каранёвы паўтор, таўталагія, рэдуплікацыя, афіксальны паўтор, сінтаксічны паралелізм.

The derivational repetition as an important way of structural and semantic organization of folk-song extra-ritual text is described. There are two main types of it – root and affixal (prefixal and suffixal) repetitions. Their structure, semantics, grammatical characteristic, stylistic functions are considered. The group of the root repetitions also includes tautological repetition and reduplication, which traditionally belong to the distinctive features of the language of the people's poetry.

Keywords: non-ritual poetry, text connectivity, derivational repetition, root repetition, tautology, reduplication, affixal repetition, syntactic parallelism.

Вусная народна-паэтычная творчасць, якая з'яўляецца важнейшай часткай нацыянальнай духоўнай культуры, адыграла істотную ролю ў фарміраванні светапогляду і нацыянальнай самасвядомасці беларускага народа. Багаты і разнастайны ў тэматычных і жанравых адносінах пласт у традыцыйным песенным фальклоры беларускага народа складае пазаабрадавая лірыка [1, с. 6].

Пазаабрадавыя песні, у адрозненне ад каляндарна-абрадавых, выконваюцца незалежна ад абрада ці календара, у любы час, у розных канкрэтных жыццёвых абставінах і адлюстроўваюць самыя розныя бакі побыту нашага народа. «У гэтых песнях выяўляюцца лепшыя рысы нацыянальнага характару беларусаў: смеласць, адвага, праўдзівасць, працавітасць, гасціннасць, гуманізм, чуласць, сціпласць, імкненне да свабоды і нянавісць да прыгнятальнікаў. У іх знайшла адлюстраванне народная мараль, светапогляд працоўных» [2, с. 465].

Прадметам нашага даследавання з'яўляюцца творы пазаабрадавай паэзіі, змешчаныя ў зборніку «Лірычныя песні», які Н.С. Гілевіч слушна назваў «зборнікам узораў паэзіі» [1, с. 8], мэтай артыкула – вызначэнне сутнасці і ролі дэрывацыйнага паўтору ў пазаабрадавых песенных тэкстах.

Сярод асноўных катэгорый тэксту І.Р. Гальперын называе кагезію, якая ўключае звязнасць і цэласнасць [3, с. 11]. Адным з важнейшых сродкаў звязнасці тэксту лічыцца паўтор [4, с. 52–58]. Асаблівае значэнне паўторы набываюць ў тэкстах вуснай народна-паэтычнай творчасці, дзе яны, як вядома, выконваюць некалькі функцый – структурную, тэкстаўтваральную, калі фарміруюць кампазіцыю твора, з'яўляюцца важнейшым моўным сродкам звязнасці яго асобных фрагментаў; сэнсаўтваральную, калі садзейнічаюць актуалізацыі значэння паўтораных моўных элементаў, лагічнаму выдзяленню і ўзмацненню іх сэнсу, семантычнаму разгортванню канцэптуальнага зместу тэксту і функцыю рыфма- і рытміка-інтанацыйнага афармлення маўлення, стварэнню яго напеўнасці і меладычнасці [5, с. 5], [6, с. 3].

Даследчыкі вуснай народна-паэтычнай творчасці, адзначаючы паўтор як неад'емную рысу фальклора, неаднаразова ўказвалі на шырокае выкарыстанне ў ім устойлівых, тыповых моўных формул. Так, паводле меркавання А.М. Весялоўскага, «народная паэзія жыве формуламі», яе адметнай асаблівасцю з'яўляюцца «пастаянныя паўторы-формулы .. для

вядомых сцвярджэнняў, непадзельных з імі» [7, с. 76]. Такія ўстойлівыя моўныя формулы называюцца таксама тыповымі, агульнымі месцамі, у якіх «канцэнтравана выражаюцца стылёвыя асаблівасці народна-паэтычнага жанру» [8].

Да такіх тыповых моўных формул, на наш погляд, можна аднесці дэрывацыйны, або частковы паўтор, у які традыцыйна ўключаюць паўтор аднакаранёвых слоў, марфемны паўтор, паўтор формы слова [9], [10], [11]. Як адзначаюць даследчыкі, «дэрывацыйны паўтор – прыватная разнавіднасць моўнага паўтору, якая прадугледжвае рэгулярнае ўзнаўленне ў мікра- і макратэксце асобных марфем у розных словах: пры каранёвым паўторы – паўтор караня ў словах з рознымі афіксамі, пры афіксальным паўторы – паўтор афіксаў у рознакаранёвых словах, які мае тэкстаўтваральную функцыю і службыць для звязнасці тэксту, стварэння лейтматыву, актуалізацыі асацыяцыйнай, сімвалічнай інфармацыі і іншых функцый» [11, с. 77]. Каранёвы паўтор садзейнічае стварэнню новых адценняў сэнсу выказвання, а афіксальны паўтор – стварэнню новых слоў, аднастайнаму афармленню іх структуры.

Каранёвы паўтор у тэкстах вуснай народна-паэтычнай творчасці часта збліжаюць з таўталагічным паўторам. Як вядома, таўталагія – спалучэнне або паўтор адных і тых жа або блізкіх па сэнсе слоў, паўтор аднакаранёвых слоў выкарыстоўваецца ў фальклоры са старажытных часоў і выконвае функцыю «выражэння агульнага, тыповага, што характэрна для мастацкага стылю вуснай паэзіі» [12, с. 139]. Актыўнае выкарыстанне таўталагіі ў вуснай народна-паэтычнай творчасці даследчыкі звязваюць з песенным характарам жанра, які вымагае запаўнення «музыкальнага часу», вымушае затрымаць увагу слухачоў, уздзейнічаць на іх падсвядомасць. Пры дапамозе таўталагіі складальнікі фальклорных твораў імкнуліся ўзмацніць сэнс выказвання, канкрэтызаваць яго змест, выдзеліць найбольш істотныя прыкметы і характарыстыкі прадметаў або з’яў, дзеянняў, перажыванняў, падкрэсліць дэталі апаведу [8], [12], [13].

Каранёвыя паўторы ў пазаабрадавых песнях даволі разнастайныя па структуры, пазіцыі ў сказе, колькасці кампанентаў і функцыі.

У іх складзе вызначаюцца словазлучэнні, звязаныя пэўнай сінтаксічнай сувяззю. Так, аднакаранёвыя дзейнікі і выказнікі, звязаныя сувяззю каардынацыі, вызначаюць не толькі дзеянне, але і аднайменны суб’ект, які выконвае гэта дзеянне, пры гэтым узмацняецца і ўдакладняецца з’ява праз выражэнне яе працягласці ў часе. Такі паўтор актуалізуе значэнне каранёвай марфемы: *Ой, там працкі плацце пралі, Сваіх мужоў з вайны ждалі* [1, с. 83]; *Ой, калі той вечар ды навечарэе, Калі маё сэрца навесялее?* [1, с. 108]; *Мельнік меле і пытлюе, Адвернецца – пацалуе* [1, с. 299]; *Варожка варожка – праўды не кажэ* [1, с. 212].

Словазлучэнні, звязаныя аб’ектнымі адносінамі, выдзяляюць аб’ект, на які накіравана аднайменнае дзеянне або праз які яно ажыццяўляецца: *Ў адну трубу затрублю, з двара выязджаючы, .. А ў другую затрублю, з матуляй праішчаючысь* [1, с. 67]; *Да вярніся, сынку, пасцялю пасцельку* [1, с. 72]; *А я тую крынічаньку Тыччам ператычу, А я ж тую дзяўчынаньку Да се пераклічу* [1, с. 94].

Таўталагічныя спалучэнні аднакаранёвых дзеяслова і назоўніка з аб’ектнымі адносінамі перадаюць замаруджванне развіцця дзеяння, ствараюць плаўнасць і напеўнасць апаведу: *Сын у мамачкі ночку начаваў, .. дзіўны сон сасніў* [1, с. 283]; *Сядай ты са мной, маладзенькаю, Вячэру вячэраці* [1, с. 155]; *Я навучылася, Як гора гараваци* [1, с. 179].

Некаторыя таўталагічныя спалучэнні з аб’ектнымі адносінамі набліжаюцца да ўстойлівых выразаў: *А што мы будзем снедаці? – Я – бела булкі, ты – думай думкі* [1, с. 127]; *Стала мая мамка паслы слаць: – Едзь, маё дзіцятка, ў госці к нам* [1, с. 180]; *Пакінь, пакінь, мая міла, Жарты жартаваці* [1, с. 219]; *Лепей было, мамачка, тры гары капаць, Як з нялюбым дружочкам век векаваць* [1, с. 221].

Атрыбутыўныя адносіны падкрэсліваюць азначэнне прадмета, акцэнтуюць увагу на яго характарыстыцы, канкрэтызуюць змест азначальнага слова, выражанага аднакаранёвым назоўнікам: *Малады малойчык, чаму смутны ходзіш: Ці вайны баішся, ці айцоў жалееш?* [1, с. 125]; *Багатая багатырка – Яна ўсё дзьмецца, А бедная сірацінка К сэрцу прыхільнецца* [1, с. 220]; *Убярыся, бабка, У белае белле, Тады пойдзем, бабка, з табой на вяселле* [1, с. 296].

Акалічнасныя адносіны паміж аднакаранёвымі назвамі ўзмацняюць ступень праяўлення пэўнага дзеяння: *Даюць, даюць, ды й прыказваюць, Каб без вады бела*

выбеліла, Каб без сонца суха высушыла [1, с. 82]; *А я тую крынічаньку Плавам пераплаўлю, А я ж тую дзяўчынаньку Да се перабаўлю* [1, с. 94].

Паводле колькасці кампанентаў каранёвыя паўторы найчасцей бываюць двухкампанентнымі: *Перавознік, перавознік малады, Перавязі Дунай-рэчку на той бок* [1, с. 152]; *Просіць маці вячэраці – Вячэра не міла* [1, с. 101].

У некаторых выпадках сустракаюцца трохкампанентныя каранёвыя паўторы: *А мой міленькі касіў, касіў, На пракосіцу касу палажыў* [1, с. 333]; *Да вецер вее, вецер павявае, Да маці ў донькі пра жыццё пытае* [1, с. 183]; *Я ў суседа на бяседзе была, Я ж у яго піва п'янае піла* [1, с. 264].

Паводле размяшчэння каранёвых паўтораў у сказе выдзяляюцца кантактныя і дыстантныя паўторы. Кантактны дэрывацыйны паўтор, акрамя звязнасці, выконвае ролю ўзмацнення сэнсу і ідэйнай значнасці паўтораных слоў: *Ці свет, ці світае, Ці на зоры займае* [1, с. 130]; *Ой, пайду я ў даль даліною Да знайду я каліну з вярбою* [1, с. 142].

Дыстантны дэрывацыйны паўтор выконвае ў першую чаргу функцыю звязнасці тэксту, аб'ядноўвае адасобленыя адзінкі тэксту, узмацняючы іх значэнне і ролю ў раскрыцці зместу маўлення: *Не п'е, не гуляе, ў радні не бывае. – А я к свайму роду пайду цераз воду* [1, с. 201]; *Златы персцень барабаничыку дам, Каб ён добра ў барабан выбіваў* [1, с. 64].

Аднакаранёвыя словы могуць ствараць своеасаблівы сінтаксічны паралелізм, калі выкарыстоўваецца ланцужок адна тыпных паўтораў: *Пісар едзе – пісьмо вязе, .. Пагоршнік едзе – гаршчок вязе, .. Пірожнік едзе – пірог вязе, .. Дудар едзе – дудку вязе* [1, с. 313], што садзейнічае маляўнічасці апаведу, экспрэсіўнасці выкладу.

Паводле граматычнай аформленасці большасць каранёвых паўтораў належаць да розных часцін мовы, што спрыяе стварэнню рознабаковай характарыстыкі апісваемых з'яў. Яны падкрэсліваюць суб'ект і яго дзеянне: *Ах, мамка мая, ты мая парадніца, Парадзь жа ты мне, як нямілага зваці* [1, с. 200]; *Не ўмееш, мой міленькі, мілававаці, Толькі ўмееш, мой міленькі, ругаці* [1, с. 204];

– асобу і яе характарыстыку: *Растужылася, расплакалася Сувячора малодачка малада* [1, с. 82]; *Маладзюсенькі малойчык, Няма праўданькі ў цябе* [1, с. 157];

– дзеянне і яго аб'ект: *Я табе, шэльма, бок наб'ю, – Шаўкову хустку ў склад складу, Тонку кашулю сам знашу* [1, с. 224].

Радзей каранёвыя паўторы належаць да адной часціны мовы - назойніка: *Ой, пайду я ў даль даліною Да знайду я каліну з вярбою* [1, с. 142]; *А на моры ды на Дунаі Рыбак рыбку ловіць* [1, с. 148]

Павышэнню вобразнасці выказвання садзейнічае ўключэнне ў склад кампанентаў дэрывацыйнага паўтору аказіяналізмаў, якія ажыўляюць паэтычнае маўленне і павышаюць сэнсавую напоўненасць слова: *Хаця ж майго гараваннейка паглядзі, Як я на чужой старонцы гарую* [1, с. 213]; *Птушачкі, ўставайце, да росаў спявайце, Каб я, маладзенька, не ўрасілася, Каб па мне свякроўка не журылася* [1, с. 202]; *Прашчай, айцец, прашчай, маменька мая, А вам, браткі вам прашчаннячка няма* [1, с. 63]; *Каб стучыкі не стучэлі І падкоўкі не звінелі* [1, с. 342]; *А свякроў нявехны Да й жадам жадала, Ў вішнёвым садочку Хатку збудавала* [1, с. 259].

Каранёвы паўтор садзейнічае, такім чынам, узнаўленню ўнутранай формы аднакаранёвых слоў, актуалізацыі іх семантыкі і лагічнаму выдзяленню ў кантэксте.

Паводле сваёй стылістычнай функцыі і механізму ўтварэння да дэрывацыйнага паўтору набліжаецца **рэдуплікацыя** – падваенне пачатковага складу (частковая рэдуплікацыя) або цэлага кораня (поўная рэдуплікацыя) [14, с. 408].

У пазаабрадавых песнях сустракаецца як поўная, так і частковая рэдуплікацыя: *Удова можа чараваці. Счаравала мужа свайго, Ачаруе сына майго. – А я чараў не баюся Ды й на ўдаве ажанюся* [1, с. 160]; *Не стой, не стой, вербіна, пры мху, пры балоцечку, Ой, лёлі, палёллюшкі, пры мху, пры балоцечку* [1, с. 66].

Рэдуплікаваныя формы ўтвараюцца найчасцей у выніку далучэння прэфікса да дзеяслоўных форм, што садзейнічае стварэнню эфекту працягласці пэўнага працэсу ў часе, паступовасці, паэтапнасці, шматразовасці выконваемага дзеяння: *Тудой ішлі-прайшлі ўсё два малайцы .. абодва холасты* [1, с. 104]; *Еду-ад'язджаю На Украіну далёку* [1, с. 128]; *А я*

стала й пастаяла, Пакуль вада чыста стала, А я села й пасядзела, Пакуль вада пасвятлела [1, с. 113]; *Там дзяўчына ваду брала, .. Брала, набірала* [1, с. 133]; *Мыла я кашулю Ды няроднай матцы. Ой, мыла я, мыла Ды і перамыла, Сушыла, сушыла Ды перасушыла, .. Качала, качала Ды перакачала, Няродная мамачка Ёсё перавучала* [1, с. 249].

Рэдуплікацыя назоўнікаў структурна і сэнсава вылучае назвы асобы або пэўныя з'явы: *Ах ты, дзевяр-дзевярусенька, Вядзі мяне памалюсеньку* [1, с. 333]; *Сустрэла жонка ў паўдарозі, .. З беленькім сырам, з маленькім сынам, .. Сустрэла мачыха ў паўпарога .. Ды з горкім дымам, з дубовым кіем* [1, с. 87].

Рэдуплікаваныя прыметнікі падкрэсліваюць, удакладняюць азначэнне прадметаў: *Вылятала пташка морская, Пташка морская-заморская. Прынасіла пісьмо царсткае, Пісьмо царскае, гасударскае* [1, с. 63]; *Як паехаў мой міленькі Ды ў поле араць, А я млада-младзюсенька, – Ё карчомку гуляць* [1, с. 264]; *Ажанілі мяне малалетняга, Малалетняга, малацельнага* [1, с. 266]; прыслоўі ўказваюць на акалічнасць дзеяння: *Ой, устану рана-ранюсенька, Памыюся бела-бялюсенька* [1, с. 208].

Асобнай разнавіднасцю дэрывацыйнага паўтору з'яўляецца афіксальны паўтор – паўтор афіксаў у рознакаранёвых словах, які служыць для аднаструктурнага афармлення супастаўляемых слоў, важных для раскрыцця асноўнага зместу маўлення. У складзе афіксальнага паўтору выдзяляюцца прэфіксальны і суфіксальны паўторы.

Часцей за ўсё ў пазаабрадавых песнях ужываецца дэрывацыйны прэфіксальны паўтор. Гэта паўтор прэфіксаў:

– ад- : *Адчыніся, ваконачка, адапрыся, Адклікніся, матулечка, адзавіся* [1, с. 69];

– вы- : *Выбірала, выглядала – Дурны розум мела: На лічынька спадабала, Натуры не ўзнала* [1, с. 237];

– за- : *Да пайду ж я да сама будзіць, Да дзверцамі не заскрыпнуці, Чаравічкамі не застукаці, Сукеначкай не зашастаці* [1, с. 189];

– на- : *У канцы століка настаялася, Лічаных кусочкаў наглыталася, Саломкаю пескі напалілася, Гаршочкам вадзічкі нанасілася* [1, с. 239];

– па- : *Свяці, месяц, пасвячайся, Бяжы, конік, паспяшайся* [1, с. 135];

– пад- : *Як да быстрой рэчанькі падхадзіла, На мяне ўсё сонейка засвяціла. Аж тут родна мамачка падскачыла, За белыя ручанькі падхапіла* [1, с. 217];

– пера- : *Русу косу перачэсывала, Чорным шоўкам пераплётывала* [1, с. 193];

– пра- : *Няхай жа мой конь прагарцуецца, А жана-шэльма прамуштруецца* [1, с. 214];

– пры- : *Там казачанька каня паіў, Напаіўшы, ды ён прывязываў, .. Прывязаўшы, ды ён прыказываў* [1, с. 118];

– раз- : *Рассудзілі мяне людзі, Рассудзілі, разлучылі, каб мы ў пары не хадзілі* [1, с. 96];

– у- : *А ні я ўпіла, а ні я ўела, Ні харашо ўхадзіла* [1, с. 190].

Прэфіксальны паўтор у многіх выпадках дапамагае структурна выдзеліць паралелізм – супастаўленне дзеянняў, паводзін, стану, знешняй або ўнутранай характарыстыкі асоб з разнастайнымі з'явамі жывой або нежывой прыроды: *Ужэ ж ясны месяц акружыўся, Акружыўся, Ужэ ж наш бацюхна адслужыўся, Адслужыўся* [1, с. 88]; *Зарадзіла многа ягад у лясу, Заблудзіла красна дзеўка у бару* [1, с. 152]; *У бары сасонка зашумела, А ў мяне галоўка забалела – Яна ж віна-мёду захацела* [1, с. 272].

Кампаненты прэфіксальнага паўтору могуць утвараць градацыйныя або ампліфікацыйныя рады, якія садзейнічаюць узмацненню выражаемага зместу і павышаюць экспрэсіўнасць выкладу: *А я пайду ж я, разыдуся, Аб бел камень разаб'юся, Драбней маку рассыплюся* [1, с. 97]; *Яны скачуць, яны йграюць – Гэтым дзевак падманяюць. Яны твае белы ручкі .. паламаюць, Яны твае златы кольцы .. пасымаюць, Яны тваю русу косу .. наплутаюць* [1, с. 99].

Суфіксальны паўтор, як і прэфіксальны, дазваляе выдзеліць з тэксту, структурна абазначыць супастаўляемыя намінацыйныя адзінкі з мэтай актуалізацыі іх значэння, стварэння асацыятыўнай або лагічнай сувязі. Пры гэтым выдзяляюцца назвы асобы: *Чорна хаджу «лянівіца», Бела хаджу – «хваслівіца», Многа ем – «пражорліца», Трошку ем – «сухотніца»; Ціха хаджу – «мядзведзіца», Скора хаджу – «прабегліца»* [1, с. 225];

– дзеяння: *Не жаль мне таго чаўночка, А жаль малявання. Не жаль мне таго платочка, А жаль вышывання. Не жаль мне тае дзяўчыначкі, А жаль закахання* [1, с. 148];
 – акалічнасці: *Мой мілы на снях ідзе Паціхеньку, памалюсеньку* [1, с. 181] і інш.

Суфіксальны паўтор дазваляе супаставіць паводзіны і характарыстыку, становішча дзеючых асоб з канкрэтнымі або адцягненымі з’явамі аб’ектыўнай рэчаіснасці: *Кацілася гарошынка з гары ў падоллейка. Адала мяне мамачка З роскашы ў бяздолейка* [1, с. 247]; *Адалі мяне на чужынаньку, Не маюць мяне за дзяцінаньку* [1, с. 279]; *Ці не едзе маладзюсенька? Доля ж яе ўсё ліхусенька* [1, с. 250].

Акрамя таго, ён садзейнічае рытмічнай арганізацыі вершаванага радка, выконвае адметную рыфмастваральную функцыю: *Устань, мой міленькі, мілюсенькі, Бо ўжо на дварэ дзень бялюсенькі* [1, с. 248]; *Ай, маць мая, маць радненькая, Што ў полі за рабіна зеляненькая?* [1, с. 288].

Такім чынам, дэрывацыйны паўтор выконвае важную структурна-семантычную і выяўленча-выразную ролю ў пазаабрадавым песенным тэксце. Ён садзейнічае стварэнню цэласнасці і звязнасці тэксту, актуалізацыі семантыкі паўтораных моўных адзінак, спрыяе ўзнаўленню іх унутранай формы, устанаўленню асацыятыўных сувязей, узмацненню сэнсу выказвання, канкрэтызацыі і дэталізацыі зместу твора, выдзяленню і рознабаковаму апісанню найбольш істотных прыкмет і характарыстык асоб або прадметаў, іх дзеянняў і стану, а таксама рытмічнай арганізацыі вершаванага радка, што ў цэлым значна павышае экспрэсіўны патэнцыял народна-паэтычнага маўлення.

Літаратура

1. Лірычныя песні / Уклад. і рэд. Н.С. Гілевіча. – Мінск : Выд.-ва БДУ, 1976. – 464 с.
2. Беларускі фальклор: хрэстаматыя / складальнікі К.П. Кабашнікаў, А.С. Ліс, А.С. Фядосік, І.К. Цішчанка. – Выд. 3. – Мінск : Выш. школа, 1985. – 749 с.
3. Гальперин, И.Р. Текст как объект лингвистического исследования / И.Р. Гальперин. – М. : Наука, 1981. – 137 с.
4. Валгина, Н.С. Теория текста: учебное пособие / Н.С. Валгина. – М. : Логос, 2004. – 280 с.
5. Амроян, И.Ф. Повтор в структуре фольклорного текста (на материале русских, болгарских и чешских сказочных и заговорных текстов) / И.Ф. Амроян. – М. : Государственный республиканский центр русского фольклора, 2005. – 296 с.
6. Васильева Ю.В. Повтор как принцип организации фольклорного текста: лексико-синтаксический повтор в произведениях русского и англошотландского фольклора : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.01 / Ю.В. Васильева. – Саратов, 2004. – 24 с.
7. Веселовский, А.Н. Историческая поэтика / А.Н. Веселовский ; сост. В.В. Мочалова. – М. : Высш. школа, 1989. – 405 с.
8. Шибанова М.П. О функциях повторяемости в поэтическом языке фольклора (в отличие от языка художественной литературы) / М.П. Шибанова // Афанасьевский сборник. Материалы и исследования. Воронеж, 2005. – Вып. 2. – 216 с.
9. Словарь лингвистических терминов. 2012 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <https://slovar.cc/rus/term.html>. – Дата доступа : 10.09.2018.
10. Кечик, Е.В. Деривационный повтор в художественном прозаическом тексте : дис. ... канд. филол. наук : 10.02.01 / Е.В. Кечик. – М., 1995. – 285 с.
11. Надежкин, А.М. Корневой повтор в художественной речи М.И. Цветаевой : дис. ... канд. филол. наук : 10.02.01 / А.М. Надежкин. – Нижний Новгород, 2015. – 208 с.
12. Евгеньева, А.П. Очерки по языку русской устной поэзии в записях XVII–XX вв. / А.П. Евгеньева. – М.-Л. : Изд.-во АН СССР, 1963. – 348 с.
13. Невская Л.Г. Тавтология как один из способов организации фольклорного текста [Электронный ресурс] / Л.Г. Невская. – Режим доступа : <http://mirznaniy.com/a/269768/tavtologiya-kak-odin-iz-sposobov-organizatsii-folklornogo-teksta>. – Дата доступа : 15.09.2018.
14. Лингвистический энциклопедический словарь / В.Н. Ярцева (гл. оед.). – М. : Сов. энциклопедия, 1990. – 685 с.